

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demés llochs de venta de periódichs

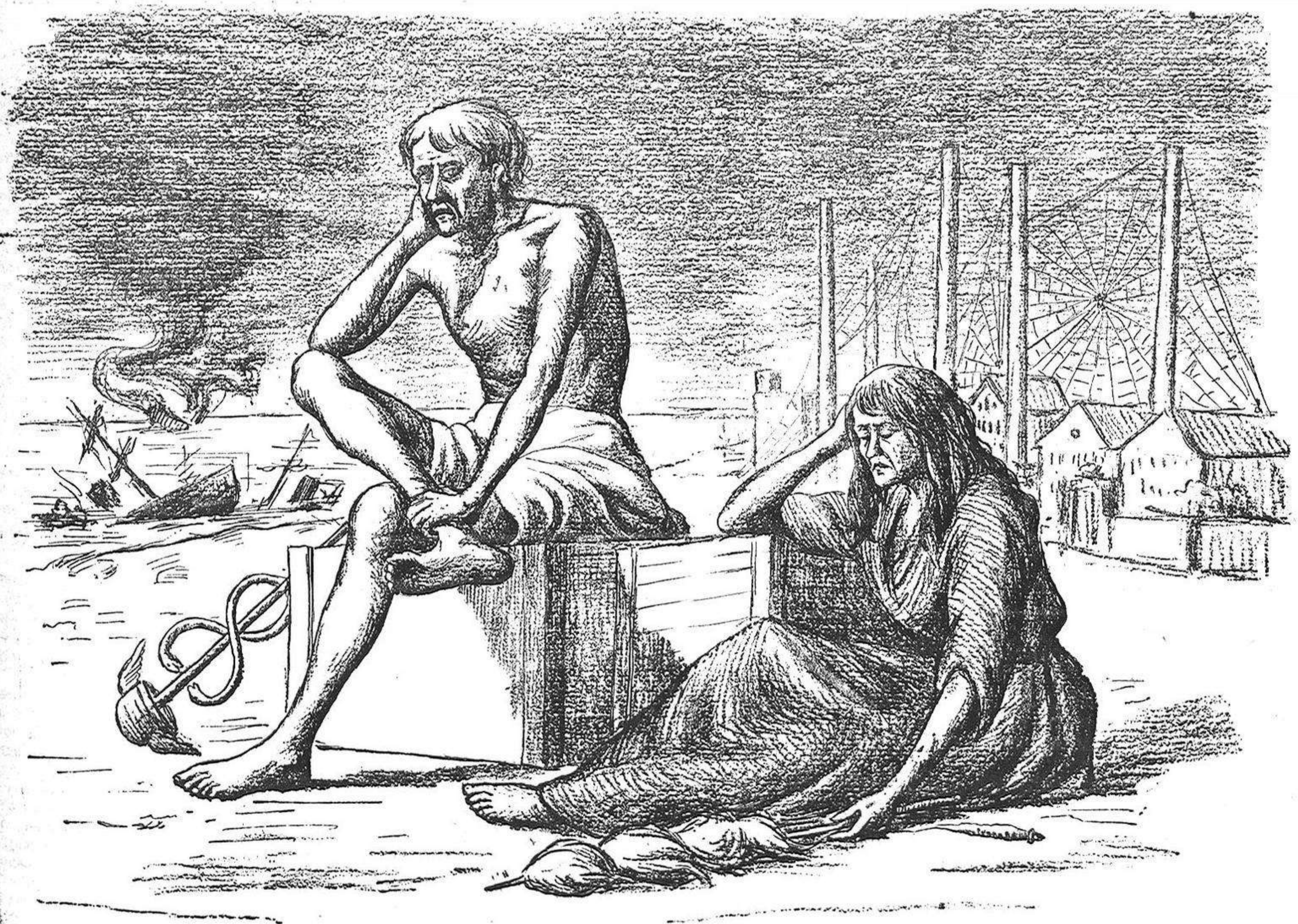
Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas	En provinçias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 3 »	» » un any, 4'00 »
Extranger: semestre, 3 pesetas	

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

¡POBRE GENT!

Mira, Poble, entre uns y altres
com t' han deixat al carré.

¿Veus lo Comers y la Industria....?
Donchs, per burro t'está be.

¡PERDONEULOS, SENYOR.....!

É sorpresa inmensa, sols comparable al amor que per ma patria sento, he llegit la boja idea (més ó menys coberta ab forma literaria més ó menys discutible) que ha sortit del cap febrós d' alguns dits catalanistas, ó ayments de Catalunya, nostra estimadíssima mare.

Molt pot lo desespero quant s'apodera de homens de gran imaginació y de poetas fantástichs, y més

quant aquet desespero te fonament, com per desgracia 'ns passa als espanyols que sufrim lo jou inclement del lliberalisme, y pesan sobre nostres cors los dols innanerrables que cahuen sobre Espanya en lo actual moment históric.

Pero á tant no pot ni deu arribarse.

Fins al punt de llensar al vent l' idea de fernos francesos, y per lo tant de renegar d' Espanya, fins aquet punt es impossible.

Aixó es un crim de lesa patria.

Aixó es una blasfemia abominable.

Sols execració eterna mereix qui tal pensa.

Veurer á la mare deshonorada, pobre, envilida é insultada, sia per lo que 's vulga, y llavors desampararla, fugir d' ella, abandonarla á la porta de la miseria, y marchar á fer caricias á una madrastra rica y poderosa, aixó no ho pot fer cap home honrat ni cap fill ben nascut; aixó no ho fan ni las feras del desert, ni 'ls que viuen, ab forma humana, per entre 'l ferestechs boscos verges de l' Oceanía; aixó no ho faria ni 'l bort del hospici, si no més un sol colp sentia sobre sos llabis la tendre besada maternal.

Lo que 'l fill pot y deu fer en tal cas, es venjar l' honra de sa mare, lluytar contra lo lladre que l' ha robada, ó contra l' vil que ha llensat sobre son rostre la baba de la calumnia; pero abandonarla, llansarla, desconexerla, aixó may, jamay, jamay.....

Al calor del pit matern plorar las desdixas d' una familia y las desgracias d' una rassa, escalfar ab lo carinyo filial los gelats membres de la mare velleta, jah qu' es hermós! Abandonarla sola al peu del ascó sens foch y sens fill, joh qu' es horrible!

Jo soch catalá; en mas venas bull la roja sanch dels algóvers indomables; dalt lo cim del Montserrat vaig mirar per volta primera la infinita blavor de la alfombra del cel; damunt las neus del Montseny vaig mirar á Fransa ¡y era més lletja que ma mare!

Soch catalá; no vull ser francés; vull barretina, no vull cofias; vull la sardana, no vull marsellesa; vull ser dels que al Bruch venceren, no dels que del Bruch fujiren.

Soch catalá; vull ensenyar á mos fills á alabar á Deu, pels marges frondosos del Ter y del Llobregat; vull cantar á mos petitets las glorias catalanas, á la voreta del Segre; lo Sena es molt trist, no somriu com lo Cardoner al saltar alegre per son llit de rosas.

Soch catalá; vull comptal corona, no vull gorrofrijis, que aixó es estranjer, y si á Catalunya vella estimo en lo recort de sas grandesas passadas, igual la adoro avuy ab sos infortunis presents.

Y com soch catalá, soch espanyol.

Germans meus son navarros y provincians, valencians y aragonesos, castellans y andaluzos, asturians y gallegos.

Ab los francesos, si volen, podem ser amichs y parents y tot, però germans..... germans no ho som.

¡Abandonar jo á ma mare! ¡Ferme francés!.....

¡Viva Deu, que ja 'm irrita lo sentirho tan sols!

¡Qué s' han pensat áquets regionalistas de cap de brot!

Si volen fer correr los Pirineus fins al Ebro que ho fassin, que per aixó jo diré sempre: ¡Visca Espanya! ¡Visca Catalunya espanyola!

Jo no soch mambís peninsular, ni Maceo dels cafés y de la Lliga de Barcelona.

Soch..... carlí, y ja está dit tot.

Carlí, es dir espanyol y catalá, fins á dalt de Sinaí, fins á la punta del Tabor, ó fins al cim del Calvari.

No 'm cansaré de repetirho:

¡Visca Espanya ab honra!

¡Visca Catalunya espanyola!

¡Fora 'ls afrancesats y 'ls insurrectes peninsulars!

ROGER DE LLURIA.

BUSCANT MARIT

Encare no soch casada ni 'm passa tampoch la edat, estich jo molt ben dotada de grans bens y llibertat.

A tretse anys la meva mare horfaneta me deixá. Poch después morí 'l meu pare, ¡ay que sola vaig quedá.

Me mirava del tot lliure forjantne moltíssim plans, per que aixís pogués jo viure voltada dels meus galans.

Si així jo passo la vida sense penes, sense afanys, demanaré desseguida que duri aixó por molts anys.

Amigas de l' infantesa me venen sempre á buscá, pero tinch tanta peresa que jamay hi vull aná.

Encare no soch casada ni 'm passa tampoch la edat.....

¡Prou viuria enamorada si 'm volgués un hisendat!

Jo may vull sortir de d'fas sino de nits, passejant ab las mevas bonas t'fas que ben t'fas van quedant,

per por que tinch y gran pena que si 'm miran pe 'l detrás veurán un jep á l' esquena y al devant un altre al nas.

Porto ulleras per taparme un dels ulls que tinch tancat. Per las camas igualarme porto diferent calsat.

Y com per tot me neguito sentne mas penas tan grans ja ni puch portá manguito per escalfarme las mans.

Que si encar no soch casada es contra ma voluntat.

Jo prou visch enamorada, més no veig l' enamorat.

¡Donchs per qué sentne tan rica soltera m' haig de quedá? ¡Qui m' estimará una mica porque m' hi pugui casá?

Jo 'm faré posá al diari á la plana del devant; ó be en aquest setmanari ó al *Correo Catalán*:

«Hi ha una jove molt dotada que totes las llenguas sab, n' está molt ben educada y per tot ne te gran cap.

Vol fundar en Comandita una nova societat que 'n será la més petita que en lo mon s' hagi fundat.

Y aixó 's comprén desseguida, per que sols la formarán no més dos, tota la vida, cuan ja casadets serán.

Apa, doch, aprofiteus tots 'ls que os volgueu casá. Mentres sigueu rics hereus no os perdeu per demaná.

Y m' envieu las propuestas al carrer del Hospital: Sr. D. Joaquim Costas, Professor y Menescal.»

D' aquest modo anunciada veurem si val lo reclam.

¡Que 'm veigi prompte casada!

¡Fadrinets, tireune l' am!

NA FONT DEL LLUM.

Qui diga que 'ls liberals no son una colla de toca-campanas, es que no está prou bé del cervell.

¡Tant que s' ha dit que 'l sigle XIX es el de la llum, de la electricitat y dels adelantos!

Donchs, á fi d' aquest sigle, nostres liberals aplican forts impostos al gas, al petroli y á la electricitat, obligantnos casi á que anem al llit á las foscas, y arrancant la pell á tots els industrials y comerciants á fi de que *progressin* lo menos possible.

Y viva la Pepa.

D'una carta que en Castelar escriu al senyor Olias, copiem els següents párrafos:

«No 'm perdonan los conservadors la meva democracia ni 'l meu republicanisme; los exaltats no 'm perdonan la meva prudencia y moderació en el des-arrotllo d' aquesta democracia y aquest republicanisme; los lliurepensadors no 'm perdonan la reanudació de nostres relacions ab Roma, ni 'ls clericals los meus discursos en favor de la llibertat de cultos, verdadera honra del meu nom.»

Y la cotorra possibilera podia haver anyadit.

Els carlins no 'm perdonan las bestiesas y ximplerias que he soltat durant tota la meva vida de fartaneras.

Y en quant á la llibertat de cultos es una conquista que li tindrà molt en compte en *Banyeta* quan la seva descomunal tripa topi ab las brasas.

¡Si aixó es honra....!

Es tan asquerosa la campanya que fa *La Publicidad* en contra del partit carlista, que hem determinat arrancarli un xich la careta ab qu' es tapa, y demostrarli qui son los que l'odi á determinats elements els fa ser traidors á la patria y mals caballers.

Ha mort en Salellas el jove, virtuós y sabi sacerdot, Rvnt. Ramón Torruella, fill de Moyá y vicari de dita parroquia.

Supliquem á nostres suscriptors una oració pera son etern repós.

Invitats per son Director, assistirem dissapte pasat á la inauguració de la clínica del doctor D. Jaume Queraltó, establerta en lo Passeig de Gracia y Concell de Cent. Be podem dir que'l doctor Queraltó no ha escatimat sacrifici de cap mena pera posar son establiment á la altura dels millors del extranger. Las habitacions ben distribuídas y elegantment decoradas; y la llimpiesa y ordre portat al extrem denotan el cuidado y constant sollicitud de son Director y propietari y dels ajudants á sas ordres.

CONVERSACIONES CASULANAS

El cohet Daza

¡, senyors, sí. Lo senyor Jaume, mon ajudant y ab qui parteixo las penalitats y la miseria que son companyas inseparables dels infelissos que á Espanya realisan l' obra de misericordia d' ensenyar á l' ignorant, vingué l' altre dia tot esbarat y ab senyals evidents de portar lo pap plé y no certament de dit-

techs y patatas fregidas, porque no 'n tasta sino quan ve 'l diputat y 'l convidan.

—Vaja,—exclamá tot d' un colp,—aixó es insufrible, precisa confessar que Deu 'ns ha deixat de la seva má.

—¡Qué te, senyor Jaume! ¿Qué li passa?—li diguí jo.

—Calli, home; moltes vegadas s' ha sentit dir que 'ls espanyols som desvagats y vagamundos, pero may m' hauria cregut que fos possible lo qu' está passant. Arrivarem tart á Filipinas, destaparem tart l' ampolla á Cuba y, per lo que 's veu, també arrivarem tart en aixó del cohet d' en Daza, que sembla l' instrument enviat del Cel pera acabar ab todas las esquadras americanas y del mon enter. Jo no puch compendré cóm s' ho miran d'aquesta manera. Nada, vingan cohets tot seguit; se 'n aplica un á cada acorssat contrari y... als peixos.

—Poch á poch, senyor Jaume, vosté creu á la lletra lo que dihuen los *rotatius*, quan sab prou que no se 'ls pot creure encare que tingan la pretenció de ser los portaveus de la pública opinió y canals per ahont devalla la civilizació espanyola. ¡Si n' han fet corre de bolas! ¡Si 'n publican de mentidas!

Com se diu allá dalt, *han tomado el pelo* als pobres espanyols, los hi han cagpirat lo cervell y vosté mateix ne sent la funesta influencia. Tant sensat y reflexiu, com sol esser, acaba are de parlar del modo que parlan los polítichs y diplomátichs de café, que sols estudian l' *Inparcial* d' ahir y l' *Noticiero* d' avuy. Olvida que 'ls *rotatius* no tenen més tasca que buscar céntims pera canviarlos en monedas de cinch duros, si 'n queda alguna, per consegüent no s' entusiasmihi d' aquesta manera, que tal volta no n' hi ha per tant.

Es ben possible que s' arrivi tart en aixó del cohet d' en Daza, ó no s' arrivi may, pero entengui també que si succeheix, en part se deurá á la necessitat imposada per las circunstancias.

Ni Espanya es una nació qualsevol, ni 'l terrible cohet es cosa de menor quantia. Una nació que manté un exercit d' empleats, no pot viure sense un expediente complicat

que tot ho detura y á tot dona llargas. ¿Qué'n faria de tanta gent y cóm llegitimaría las nóminas?
No cal pensarhi, ha de ser aixís, mal que reventi 'l pobre que té la mala sort de passar la porta d' alguna oficina. Anirà d' aquí d' allà; farà voltas y revoltas d' una taula á l' altre y d' aquesta sala á la de més enllà; perdrà 'l cap, la paciència y 'ls dinés, si 'n té, y si arriba á obtenir resolució ¡quí sab si ja serà inútil! No té, dochts, res d' extrany que 'n Daza haigi sofert lo que tots los espanyols. Y no 'n dich res, si 's tracta d' un cohet destinat á destruir l' univers; no es cosa de passarlo de *bobilis bobilis*. Perque, ¡quí sab si en Daza ha sofert una ilusió com tants sabis que han cregut resoldre la quadratura del círculo? ¿Tenen rahó pera mourer tant rebombori los *rotatius* de funesta memoria?

Lo lamentable en consemblant materia es la publicitat, perque sempre es imprudent en cosas que reclaman gran reserva y además perque 'n surt mal parat, sino ab lo ridícol al front, aquell que, si no encerta ha fet lo possible pera lo-grarho. Diguim: ¿qué n' ha tret l' Estat, ni qué n' ha tret l' autor portant á tots vents lo descobriment d' aquest y 'l dictamen de la Comissió? Res més que una discussió tonta y perjudicial á tots que fa correr las *rotativas*, entusiasma als tontos y tal volta... acabar ab una ximpleria.

—Senyor Titas, lo que vosté acaba de dir indica que coneix lo famós cohet. ¿Vol tenir la bondat d' explicarmho?
—No 'n sé altre cosa que lo que cabria en una fulla de pl; lo que se me 'n ha contat ho poso en dupte y fins asseguro qu' es un *canard á quatre potas*. Conech personalment al senyor Daza y no puch imaginar que sia autor d' una tonteria evident. Encare que no penso haigi inventat la pólvora, ni cassi moscas al vol, lo tinch per espavilat, pot sé un xiquet massa. No es de Yecla, ni apotecari y allá passa per enginyer, no sé de quina classe. S' ha dedicat, entre altres cosas, á l' estudi de la electricitat, *materia* en que ha inventat moltes cosas, segons diuhen. De sos propis llavis li conech lo *bastó lluminich*, que alguns asseguraran haver vist antes á París; altres personas m' han explicat variats descobriments de 'n Daza en materia eléctrica. Recordo que essen ministre de la Governació en Romero Robledo, se digué que aquest li havia facilitat part del palau de la Porta del Sol pera instalharhi la llum eléctrica com una novetat; tinch present que la dichosa llum li permeté crear una societat que... acabá ab punta. Lo que jo puch afirmar es que no sé que cap de las invensions de 'n Daza haigi passat á la historia. ¿Hi passarà lo terrible cohet? Ningú ho sab; visquem y vejem; la prudencia aconsella no entusiasmarse per are.

Recordi, senyor Juame, que aquí 's mogué gran gatzara á favor de Monturiol, inventor del barco peix, no olvidi que igual succehí més tart ab motiu del submarí Peral. ¿Qué n' ha quedat d' un y altre? Tingui present que invensions com las de 'n Daza son contraproduhents aixís que 'l públich se 'n apodera y que el públich no es pas una suma de inteligencias, sino un número d' ellas, per mes que sostinguin lo contrari los sabis á la moderna. Miri; ja veu que nosaltres tenim á l' estudi mil noys; dochts, examiniho be; en Titella val més que 'ls altres nou certs noranta nou plegats.

Y no dich aixó perque entengui que la Comissió técnica siga infalible en son dictamen relatiu al cohet; ho dich per que 'ls *rotatius*, que saben que *stultorum infinitus est numerus* s' aprofitan de 'n Daza, de la Comissió y del públich pera omplir planas y arplegar céntims.—R.

DOS RASSAS

Diu l' *Heraldo* de Madrid:
"En la fúnebre llista que avuy envía telegráficament al ministre de la Guerra el capitá general de Cuba; figura tota una familia d' héroes."

Aquets héroes, morts casi á la mateixa hora enfront de l' enemich, s' anomenavan:
El general Vara del Rey.
El capitá D. Antón Vara del Rey.
El segón tinent D. Alfredo Vara del Rey.
Fins aquí aixó no te res de particular ('m refereixo á la noticia *en sí*); pero després, més avall, hi ha la cúa.

Y aquesta es llarga, llarga com la de un monstre que tot ho xucla y tot s' ho empassa.

Que ho meditin una miqueta nostres lectors.
"En la llista que l' Hisenda fa tots los mesos de *gent viva* y satisfeta, hi ha també grupos de familia, per exemple:

D. Práxedes Mateo Sagasta.	45.000	ptas.
D. Pedro Sagasta.	12.500	»
D. Fernando Merino, yerno de Sagasta.	12.500	»
D. Tirso Rodríguez y Sagasta.	12.500	»
D. Pablo Cruz, secretario de Sagasta.	12.500	»
D. Federico Requejo, sobrino de Sagasta.	12.500	»
D. Amós Salvador, deudo de Sagasta.	30.000	»
D. Bernardo Sagasta.	12.500	»
Etcétera.»		

Totas aquestas quantitats suman 150.000 pessetas, que de següé cobrarán puntualment.

Y si á aquesta quantitat hi anyadíssim la carrandella dels parents d' *aquests parents* que son empleats aquí y allá, y cobran puntualment, per supuesto, quedaríam espatarrats devant de suma tan espantosa.

¿Y encare dirán que no hi ha familias que naixen ab l' estrella al front y altres ab l' estrella á... un altre lloch?

Y menos mal si la administració fos *com cá*, y els que tenen més dret que ningú al cobro haguessin percibit tot lo que se 'ls adeuda, com per exemple els pobrets soldats que en Cuba defensen la patria ab una gana que 'ls aixeca; pero que *aquí* els llops menjin á crema dent y els d' allá... badallin, es d' aquellas cosas que no tenen nom aplicable, y... menos ara que la censura 'ns fa fer cinquanta mil tercerillas pera dir las cosas ab el seu propi nom.

Ja vehuen, dochts, els que, sens saber lo que 's pescan, censuran la forma monárquica de cára, perque 's figuran que la llista civil es una cosa detestable.

Ho será segons cóm y de quina manera. Pero, en honor de la veritat direm que 'ls sous de Donya Cristina y familia no son, de segur, tan gravosos com els d' aquestas sangoneras de ministeris y delegacions y presidencias que treginan una cúa més llarga que un día sense pá. Cada ministre porta la seva corresponent familia y la tirallonga consegüent d' amichs y recomenats que com una plaga de llagosta tot ho estronca y aixuga.

Se renega d' una sola familia y en cambi no 's fica ningú en aquests sultáns de carreró que tot ho invadeixen y rampinyan.

VOLTREGANÉS.

LAS ALTAS VIRTUTS

¡Criatura angelical! Era sa boca clavell arrebolat; son pit blanquíssim un llir que clou son calser quant se 'l toca com las alas d' un ángel nitidíssim.

Sas galts dos rosetas perfumadas, més que las que han nascut á Alexandria; cintura escultural, mans nacaradas; son parlar una eterna melodia.

Eran sos ulls estrelles de la gloria, enveja de la estrella matutina. Es la més bella y més hermosa historia la de aleshores joganera nina.

¡Ay Recristina!

Cresqué la nena; y sa ideal belleza, retrato d' una verge d' en Murillo, eclipsá la ja gran que en la infantesa donat li havia tant de fama y brillo.

Era la més hermosa d' allá á Viena y á sa alta alcúrnia y a sa il-lustre rassa, y á sas monadas sens igual de nena, va unirhi unas virtuts com una casa.

Desde els ulls tentadors d' un tal Alfonso, *flché* un día l' amor son cor de nina; y com que ella (ja ho crech) no va fe 'l tonto en un día quedá esposa y regina.

¡Ay Recristina!

Avuy regenta ab tacte inimitable un gran poble heróich quals interessos á una altura ha posat molt envejable, ¡tant perduts com estavan y malmesos!...

Ha fomentat la pública cultura: lo comerç está estés per tot lo poble; exuberanta está la agricultura; ha protegit tot lo ideal y noble.

Sas virtuts sens igual (y no es patrya) han atret ja la protecció divina; ja eixa Nació á tothom governa y guanya; es pera sos vassalls d' or una mina....
¡Ay Recristina!

VALCARLOS.

(Continuació.)

Armas y diner, bonas mans han menestrer; refrán qu' adverteix que pera que sigan de profit las dos cosas, es necessari saberlas manejar.

Arrendadorets, menjar ab plata y mori ab grillets; refrán que indica que alguns arrendadors menejan molt diner y gastan massa, sens compte ni rahó.

Arrieros serem y pe'l camí 'ns trobarem; refrán ab que s' amenassa, que per la gracia ó favor que á un se li nega, se desquitará en altre ocasió.

As d' oros no 'l jagan bobos; refrán en que s' adverteix que pera qualsevol empleo per fácil que sembli, es necessari tenir inteligencia.

Ase ab or ho alcanza tot; refrán ab que s' explica que qui té diner consegueix lo que vol per tonto que siga.

Ase de Arcadia, ple d' or y menja palla; refrán que reprén als que, sent richs, se tractan ab miseria.

Ase de molts el llop se'l menja; refrán ab que 's denota que lo que está encarregat á molts, ningú se 'n cuida.

Ase bribó, cap á casa sens bastó; refrán que serveix pera motejar als mals ó peresosos, que sols s' afanyan á treballar al temps que s' acaba la feyna.

Ase sia, qui ase bateija; refrán que reprén als que donan empleos á qui son incapassos de desempenyarlos.

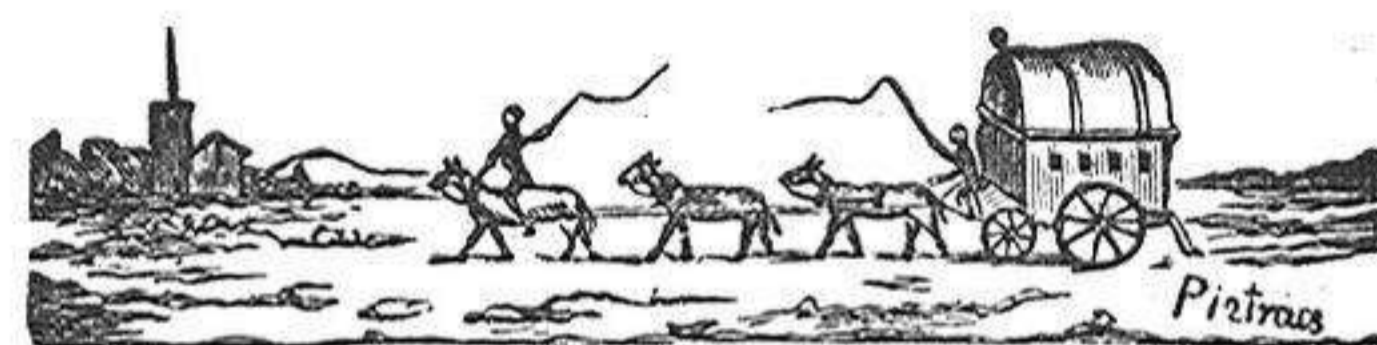
Ase tonto arriero boig; refrán que significa que pera 'ls que á títol de tontos no fan lo que dehuen, lo millor remey es lo cástich.

Aucell de cullera may en mon corral; refrán que denota la poca utilitat de semblans aucells.

Aucells que alsan la cúa, lo pitjor d' ells el porró; refrán que denota las fatal consecuencias de la borrarxera.

Avaro rich, no té parent ni amich; refrán que explica la poca compassió que tenen los avaros de las necessitats agenas.

(Seguirá.)

CARTAS DE FORA

Ab goig y plaher he vist, mon aymat Mestre, que en eixa vila, un *altre* n' ha sortit; vull dir que *ja som tres* qu' en brau palestra lo posem al corrent de tot brugit.

Lo *Pepet de las Pomas* ab destresa sol descriurer los *mobles* qu' es un gust; sas excelencias canta ab *candidesa*, y ab fermesa combat lo qu' es injust.

Per xó inspirat en ell faig ma campanya batallant contra tot lo qu' es bastant, deplorant, empro, que 'm falti manya per ferho ab un tó enérgich y gallart.

Mos pobres refilets han mogut brega, y hasta á voltas fins fan grossa remó; y puja encar molt més l' aytal masega si 'ls enjogo als *tossuts sants de cartró*.

Donchs, á aquestos tan sols vull dedicarme, antes, sempre, qu' als més esbojarrats, puig los seus desatins fan marejarme, y en ells es tot un joch de disbarats.

Y com que *volo alt*, tinch la fatlera de que jamay sabrán quí só y d' ahont vinch; *sonant lo fluvíol* els vaig darrera, que jo tan sols dels aires me mantinch.

Per lo tant, tú, *Fuet*, fítbla ab deliri
seguint sempre ton dret camí trassat;
si per cas veig qu' algú vol da't martiri,
ja l' *aucell* ben á temps t' haurá avisat.

Ta campanya aplaudeixo sens recansa,
puig veig que trassa tens, per xó y molt més;
y pensant qu' ets *fuet* que may se cansa
en ma *noble* campanya 't tinch atmés.

Tu ves *futejant* á n' els de l' *olla*
y no perdonis pas bitxo vivent;
pensa, noy, que per ser de nostra *colla*
es precis que se sia molt valent.

Tingas sempre present la *jardinera*,
á n' el *borni*, nas *llarch* y *calderó*,
y als que tenen com ells la gran fatlera
de viurer com llamenchs, sols del *turró*.

No desmahis, y amunt, fes ballá 'l tango
vapolejant també á n' els cafetés;
puig alló del *flamench* y del *fandango*,
es sols degradació; immoral; res més.

Y dirás á n' el *sucre* de part meva,
que nostra vila ja no vol cansons,
ni piruetas, ni salts, ni cap més fleua;
lo temps aquest, es sols *pensá* ab canons.

Prou ja; fítbleja fort á n' els pillastres,
seguint ta ruta, sempre, sens desdí;
que ja emprent lo seu *vol* en vers als astres,
ton ver company,

L' AUCELL VILANOVÍ.

**

Manresa, 24 juliol 1898.

Aymat Mestre: Lo penúltim dissapte se celebrá lluidament
la festa del Carme. Lo nota principal fou lo sermó pronun-
ciat per un pare Jesuít.

No 'n causá poca de sensació. No m' entretindré en ex-
plicar tot lo que va dir, tan sols li diré que s' ocupá del es-
tat actual d' Espanya y de lo que fou nostra nació en altres
temps, futejant de ma mestre lo sistema lliberal posant en
solfa lo sufragi universal, lo caciquisme, lo Congrés que ca-
lificá de plassa de verduleras.

Molts foren els comentaris que 's feren y dels que, á fi de
que 's formi cárrech del sermó, vull ferme 'n eco, tal com
vaig sentir y sens afegirhi punt ni coma com ho faria un fo-
nógrafo.

1.er Vamos, que no ha estat sermó, sinó un discurs póliti-
ch y aixó no está be desde lo trona. La cantimplora de
sempre, la separació de la política y de la religió; de la Igle-
sia y l' Estat. Com si 'ls católics no 's poguessin valdre de
las mateixas armas legals del enemich.—Donchs jo al revés;
lo que sento es que digan las cosas quant ja tothom las sap.

2.on Noy, no hi ha remey en la terra no més que en la
fe y la oració. Mes, es dir, que no hi ha cap partit póliti-
ch que pugui regenerar á Espanya? ¿Y el nostre, el partit inte-
grista? ¡Ara sí que puch dir que 'l que 'm va enganyar, m'
ha desenganyat!

3.er ¿Qué 't sembla d'aixó de que avuy no hi ha cap ho-
me capás de derramar la sang?—¡Ep, ep, si que n' hi ha.
Els carlistas estem tots disposats á ferho pera regenerar á
Espanya, com ho hem demostrat més d' una vegada.

4.rt Ja ho saps noy, lo partit carlista no pot regenerar á
Espanya, aixís ho ha dit un Jesuít.—Calla, home, calla; ca-
balment ho ha dit al revés. Ha condemnat als partits póliti-
chs perque no hi ha fe en los ideals, y ja saps que 'l Car-
denal Cascajares digué que 'l únich partit en que hi ha fe y
unitat en sos ideals es el Carlisme.

Fins aquí los comentaris dels altres. A mí, 'm va agradar
molt.

Rebi ma cordial enhorabona l' ex-integrista (?) pare Agui-
lera.

F. G. P.

**

Igualada, 22 Juliol 1898.

A mon aymat amich y ex-company d' estudi en Prudenci Isart
y Galcerán.

LEMA: Vindrà aquell jorn.

Puig que la seva escola, MESTRE TITAS,
Quiscun jorn va arrancant simpátich vol,
Des d' Igualada mas corals visitas
He resolt comensar, si vosté hu vol.

No us canseu cars alumnos de l' escola,
Mas visitas no us omplin de condol,
Serán per uns quants días de tabola,
Fins que la Musa 'm deixi estar tot sol.

Encara que no hi tinch jo coneixensa,
Dedueixo ab las cartas qu' he rebut,
Que tots simpatisem ab la creensa
Que sense nostre R..... estem perduts.

Entretant sapia, Mestre, que 'l deixeble
Que li escriu aquets quatre ó sis gargots
Se proposa ab sa lira d' accent feble,
Cantar la vritat nua als caps de brots.

Als caps de brot que per lo mont passejan
Las senyeras de sectas lliberals,

La rahó y la vritat arreu trossejan
Per portá á cap sos plans tots infernals.

Recordant la promesa de Valcarles
M' acullo baix lo seu honrat mantell,
Y al crit de Visca 'l Set dels valents Carles
Ja comenso á llimpiar mon fort fusell.

Baix los plechs molt honrats de la senyera,
Qual enblema n' es: *Deu*, *La Patria*, *Rey*,
Lluytaré ab esperansa verdadera
Contra 'ls que avuy trepitjan nostra lley.

L' última gota de ma sanch vermella
Donaré defensant la Tradició;
Encar que balas brunzin per l' orella
Metralla posaré dins del canó.

Y després de batalla decisiva,
Y després del triomf no molt llunyá,
Tot cridant ab valor, viva 'l Rey, viva,
Lo ceptre y la corona empunyaré.

Allavors lo lleó qu' avuy trist plora
Comensará á bramir, y ab sos udols
Fará de nostra patria gran senyora,
Conquerirá lo mon ab un crit sol.

Per lo tant, patria aymada, ab *Deu* confia,
Que prest re florirá en mitg del desmay
Una vara molt forta y brau que 's cría
Al costat de las cendras d' en Pelay.

Una vara molt forta, que tallada,
En Venecia n' ha tret de nou rebrots,
Y al bell mitj de la patria idolatrada
Ben prest rebrotará ab brots molt més forts.

Com rossinyol que canta y sol refila
En los verdosos prats primaverales,
Aixís la meva veu, si s' espavila,
Cantaré de ma patria 'l be y 'l mal.

Lo comens donaré á la meva tasca,
Dihentli en primer lloch que hi ha un complot
Ahont hi van los lliberals de marca,
Ahont no més ens diuhen carlinots.

La boyna y son brau Rey allí 's retalla,
A tots nos fan semblar irracionals,
Per lo tant, per combatre eixa canalla
Necessito visitas molt formals.

Per dir un altre jorn la vritat nua,
Se despedeix ab pena declarada
Aquell que de l' escola 's posa a qua,
Lo seu aymat,

DEIXEBLE D' IGUALADA.

**

Castellar, 24 Juliol 1898.

Benvolgut y estimat Mestre
jo de poeta no 'n só pas,
mes el que vulga atraparme
ja pot venirme á detrás.

¿Quí es l' autor de la carta
que li envían des d' aquí?
Son nom y son apellido
¿per qué, vamos, no'm pot dir?

Segons lo que vosté indica
y desprench de semblant cas,
no pot ser altre que 'l metje,
l' organista ó en Pallás

Vosté farà lo que vulgui,
pro, per mí, no tinga por.
Jo acceptaré la polémica
siga qui vulga l' autor.

Publíquila, sí, públiquila,
que aixís tothom saber pot
que hi ha un subjecte ¡carac!
que 'm vol moure un alborot.

Així m' agradan els genits,
no apátichs com una garba.
Fará lo que vosté vulga
lo pobre

AUCELL DE CAN BARBA.

La pau es com l' amor, no te fronteras,
converteix dos esprits en un esprit,
per xó aquí á Barcelona dos lumbreras
treballan per la pau de día y nit.
¿Quí son els que per la Patria 's desviuhen?
¿Quí sent aquest amor? ¡per Barrabás!
voldria jo sapiguer com se diuhen
y admirar la reresa de tal cas.

Prou ho diu don Senén:

—Aquests son..... En Mañé y Odón de Buen.

VOLTREGANÉS.

XARADA-CONVERSA

—A hu pares no 'ls agrada
lo total.—¡Dos!—Es veritat.
No més behuen tres inversa
—Jo que 'ls en portava tast.

X.

LOGOGRIFO NUMERICH

1 2 3 4 5	— nom d' home
1 4 4 2	— parentiu
1 2 3	— part del cos
1 2	— una virtut
1	— consonant

GEROGLIFICH COMPRIMIT

SIÓ SERRA T.

GEROGLIFICH

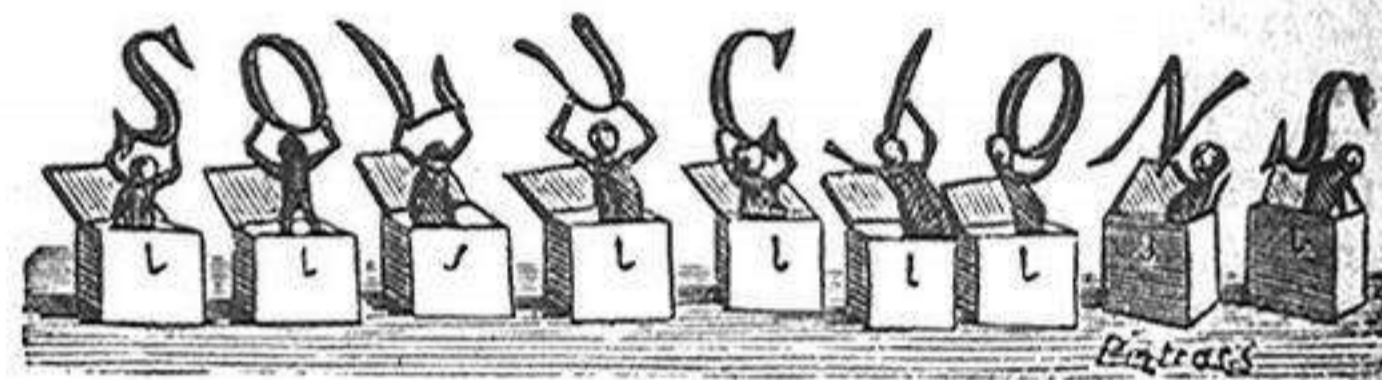
DEU

TOTILIC

OOO

I

I. VIGATÁ.

Xarada: Roma.

Geroglífic comprimit: Islandia.

CORRESPONDENCIA

P. V. Castellar; Quan vosté no ataquí al periódich, sino
als firmans de las correspondencias, llavors, ja ho sap prou,
ho farem ab gust.—C. Badiellas; Es bastant defectuosa.—
Valcarlos; Si pot, passhi per casa.—J. J. Piñol, vosté com-
prenderá que no puch; pero, creguim, no s' hi amohinhi;
aquí es á casa de vosté.—Rnt. Francisco T.; Ho he rebut y
gracias.—Minguet; Lo de vosté aniria be sino fos per la
censura; disposi.—Isop de Bon Tret; Remetim novament
carta ab son propi nom y detalls.—A. X. ¿No li ha passat
may á vosté extraviárseli alguna cosa? donchs á mí m' ha
passat ab lo de vosté.—Rnt. F. Badosa; He rebut lo seu en-
vío certificat; está molt be.—X. de Manresa; Tan vosté com
lo seu amich T....., com en Valls, son uns trapissondas de
marca major. ¡Quína manera de rifarse'm!—L' Auell del
Panadés; No vaig rebre la que 'm diu; lo d' avuy anirá la
próxima senmana.

C. G. Redembach; n' aprofitarem algún.—Un Chato Mata-
ronés; no podem publicar cartas sens coneixer l' autor de las
mateixas, y menos no tenint probas de lo que 's manifesta,
cregui que desitjaría servirlo.

LO PRINCEP DON JAUME

MAGNÍFICH FOTOGABAT DIRECTE

de 21 x 12 centímetros

EN FINÍSSIMA CARTOLINA MATE

— á 7 pessetas el cent —

Remetent ab anticipació l' import, més
30 céntims per certificat y franquets s' en-
viarán desde nostra Administració.

Establiment Tipogrífich, Casanova, 13; Barcelona.